

- Kao najmlađa iz generacije „Minićeve kuće rakije“ tu sam da podsetim da smo šampioni kvaliteta ne međunarodnim takmičenjima od 2005. godine pa sve do danas. U našem asortimanu se nalazi više od 25 vrsta rakija, počevši od dunjevače, kajsijevače, šljivovice, koje su najviše nagrađivane, pa sve do nekih specifičnih vrsta, kao što su rakije od banana, šumskih jagoda, brusnica, ribizle, kupusa, itd. Decenijskim trudom i radom uspeli smo da „Minićeva kuća rakije“ postane jedan od prvih Muzeja rakije kako u Srbiji tako i svetu. Kolekcija rakija od 1941. do 2016. godine kao i brojne nagrade koje smo osvojili razlog su da posetite naš Muzej koji se nalazi u Trepči (kod Čačka), i probate neku od naših rakija - rekla je dvadesetdvoletna Jovana Novaković, unuka čuvenog proizvođača rakija Stanimira Caneta Minića, obraćajući se posetiocima na štandu Turističke organizacije Čačak na 38. Međunarodnom sajmu turizma u Beogradu.

Jovana Novaković je student četvrte godine Fakulteta za turistički i hotelijerski menadžment Univerziteteta Singidunum. Planira da upiše master studije i da, kao što u poslednje vreme i radi, pomogne svojim u delu marketinga i prodaje rakije. Kaže da joj to nije ni malo problem, jer zna da prodaje kvalitet, za koji se širom Srbije zna. I ma šta u budućnosti radila, a volela bi da se bavi hotelijerstvom, neće odustati od „Minićeve kuće rakije“, jer je to porodični, ali i srpski brend.

Jedan od svojih najvažnijih zadataka vidi u unapređivanju promocije domaće rakije. Smatra da je privilegija da ono što na fakultetu uči može da sprovede u praksi.

- Za sada radim samo marketing i promociju „Minićeve kuće rakije“ po Srbiji, ali pošto smo dobili licencu za izvoz rakije, verovatno ćemo proširiti prodaju i na inostranstvo. Zahvaljujući poštenom i vrednom radu, pre svega dede Caneta, koji je glavni za pečenje rakije, i babe Gordane, zadužene za pakovanje i prpratne radnje, imamo dobar kvalitet i zahvaljujući tome lako je izboriti se na tržištu – objašnjava Jovana, koja priznaje da je prava „Minićka“ i da voli i da popije rakiju, držeći se kućnog reda: „Ne manje od jedne, ne više od tri!“, jer tako najbolje zna šta nudi drugima. Omiljena joj je Takiša, rakija od divlje kruške, koja je na tržištu jedinstvena. Ako je još neko i proizvodi, proizvodi je samo za svoje potrebe, ali je sigurna da je dedina bez konkurencije, pogotovo kada je deda Cane, a čini to u brojnim prilikama dok god traju zalihe, posluži uz sušenu krušku takišu, što čini kompletan i jedinstven doživljaj.

Po Jovaninoj oceni ni druge rakije ne zaostaju, ali stvar je ukusa. Za ukus nežnijeg pola prijemčivije su rakije od ribizle, brusnice, maline, dunje, a za muškarce i nekog ko voli nešto

jače, pravi izbor je šljivovica.

Ono u šta je Jovana sigurna je da će kada završi fakultet ostati u Srbiji, da će bez obzira šta radila, uvek biti tu za „Minićevu kuću rakije“, prema kojoj oseća veliku odgovornost koja joj neizmerno prija.

